

KÜRTÖSI KATALINRÓL

KOVÁCS ÁGNES

Nem emlékszem rá, hogy pontosan mikor ismertem meg Kürtösi Katalint. Az egykori JATE Bölcsész karán alighanem váltottuk egymást. Szegediként, 1970-ben végeztem, ő Kecskemétről érkezve akkortájt kezdett. A családalapítás, gyermekeink születése, különböző munkahelyi kitérők közben, a 80-as években a Színházművészeti színházelmélet szakának végzőseként a Szeged Monográfia 3. kötetének színháztörténeti fejezetén dolgoztam. Ő – akkor már egyetemi oktatóként – a 4. kötetben folytatta a szegedi színházi krónikát benne az 1931-ben induló Szabadtéri Játékok történetével, aminek akkor én munkatársa lettem. Minden bizonnyal 1992-ben, a Soroptimist Club Szeged alapító tagjaiként ébredtünk rá, hogy a jótékonyági munka mellett a színház szeretete, a színház világának elméleti kérdései, a változások okainak, összefüggéseinek keresése is összeköt bennünket. Többször elkeringőztünk tehát egymás mellett, de mindig csodáltam a közélet iránti érdeklődését, irigylésre méltó nyelvtudásából adódó nemzetközi kitekintését. A Soroptimist Club Szeged első elnökeként biztonsággal vezette át a nálunk akkor induló civil mozgalom kapcsolódását egy nemzetközi hálózathoz, ezt az önkéntes munkát a lassan 30 éves klub működése során máig aktívan kézben tartja.

Érdeklődésének folyamatosan középpontjában álltak az interkulturalizmus témái: a Világok találkozása, a vidék, a marginalitás és a centrumok bonyolult kapcsolatrendszere. Talán ezért is fordult figyelme a Szegedi Szabadtéri Játékok eseménysorozata felé, amely kétség kívül kapocs Szeged és a Nagyvilág között. Számos területen segítette a Szabadtéri munkáját, hol fordítóként, hol nemzetközi sztárok

szegedi kalauzaként. A rendszerváltás tájékán létrejött Szabadtéri Játékokért Alapítvány kuratóriumi tagja volt, ennek a szervezetnek a kezdeményezése alapján valósulhatott meg a szegedi polgárok régi vágya: 1994-ben sikerült megszabadítani a Dóm teret a télen-nyáron ott éktelenkedő vasmonstrumtól. Mobil nézőteret, korszerű lámpaparkot, forgószínpadot kaphatott a Szabadtéri. 1997-től 2001-ig a már Közalapítványként működő szervezet kuratóriumának elnökeként tevékenykedett. Az önkormányzat rendeletének – az iparűzési adó egy részének felajánlása – jóvoltából szoros, gyümölcsöző kapcsolatokat alakíthatott ki a város vezető cégeivel. Az intézmény művészeti céljainak támogatása, ösztöndíjrendszer, művészeti díj alapítása és a Szabadtéri mellett létrejövő alternatív színházi folyamatok (Thealter, Kisopera) segítése fűződik a távozása óta már igen csendben működő, máig létező alapítványhoz. Az ezredforduló után is aktívan kötődött a Szabadtéri, később a REÖK munkájához, igények szerint színháztörténeti konferenciák előadója, fiatalok részére kiírt pályázatok szervezője volt.

Aktív színházi kapcsolatai is hozzájárulhattak, hogy felébredjen benne az igény: a színházelmélet, színháztörténet kérdésköre oktatói munkájában is egyre fontosabb szerepet kapott. Vezetésével a város kulturális életében is jelentős, hiánypótló szellemi műhely jött létre az Összehasonlító Irodalomtudományi Tanszéken, ahová tehetséges fiatal kutatók, elméleti szakemberek tudtak kapcsolódni, s ahol a hallgatók megfertőződhetek a színházművészettel. Ebben az időszakban a Szegedi Nemzeti Színház vezetőivel együttműködve sokat tett a színház és az egyetem kapcsolatrendszerének formálásáért, meghívott előadóként bekapcsolta a színház szakembereit az egyetemi oktatómunkába, segítette nyílt napok szervezését, ösztönözte a hallgatók részvételét a színházi gyakorlati folyamatokban. Nem véletlen, hogy számos volt hallgató a színházelméleti képzés után a művészeti munkát segítő területeken találta meg hívatását.

Úgy gondolom, hogy Kürtösi Katalin földrészeken átívelő tudományos munkássága, szűkebb környezetében, Szeged városában végzett közéleti tevékenysége, nagyvonalú rálátása a helyi történésekre és azok kapcsolása a nemzetközi folyamatokhoz kellően nem méltányolt, mély nyomokat hagyott a város kultúrtörténetében.

